Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net — 11 серпня 2011 року № 30 (402)

ЮВІЛЕЙ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ – СВЯТО НАЦІЇ, АЛЕ НЕ ВЛАДИ

Марія БАЗЕЛЮК

Чинна влада вирішила не святкувати 20-річчя Незалежності України й не проводити традиційних урочистостей на Хрещатику та Майдані Незалежності. Пояснення було більш, ніж блюзнірське. Мовляв, у держави нема грошей, а на святковий парад потрібні мільйони, тож заощадимо їх на ювілеї країни й в результаті – заживемо собі сито та заможно, навіть повеселимося на народних гуляннях, під час яких, зрозуміло, жодної ідейної "крамоли" не буде.

Навряд чи треба комусь пояснювати, що урочистості на Хрещатику та Майдані Незалежності – без військового параду та феєрверків – аж ніяк не потребують 170 мільйонів гривень, а в десять разів менше. То ж за бажання, кинули б клич до наших мільярдерів, а ті з радістю розщедрилися б на десятокдругий мільйонів на справу державного значення. Хто-хто, а вони чудово усвідомлюють, що саме незалежна Українська держава відчинила для них двері до фантастичного збагачення.

Річ не в грошах. Просто для них, людей, що за іронією долі опинилися на найвищих щаблях державної влади, 20-річчя Незалежності – справді не свято. Вони й раніше його не відзначали, навіть соромилися згадувати про нього, відхрещувалися від українства, лаючи національних героїв, які присвятили своє життя боротьбі за Українську державу, та по-лакейськи заглядали в очі московським "товаріщам", мовляв, звиняйте, так уже вийшло, що ми стали самостійними, то не наша вина...

Відомі "крилаті" слова про те, що "без традицій нема культури, а без культури нема нації", найкраще ілюструють мотивацію поведінки тих дивних людей, які нині кермують країною. Вони – люди без традицій, отже, й без культури і без приналежності до конкретної нації (хіба що до совєтської, але таку вже "ліквідували" за непотрібністю навіть у Росії). Що з них візьмеш... Ні гідності, ні честі. Лише пиха – перед "малими" українцями та лизоблюдство перед тими, хто насправді їх зневажає, проте, може по-панібратськи поплескати по плечу (нагорода для малороса) – за скасування урочистостей з нагоди 20-річчя незалежної Української держави. Втім, філософія раба незрозуміла для вільної людини.

Вакханалія влади та її демонстрація презирства до українства вже не шокують. Усе-таки, як ми з'ясували, це результат її безкультур'я. Вражає інше. Минув місяць, як ми довідались, що до переліку українських цінностей, які зневажає та ігнорує влада, як-от національна церква, історія, мова, культура, тепер ще й віднесено державне свято – День Незалежності України. До речі, впродовж двох десятиліть для його відзначення до Києва з'їжджались українці з усіх країн світу, з найвіддаленіших місць планети, приїжджали – заради свята Української Свободи. І тепер прийдуть. Адже напередодні в Києві відбудеться Форум Світового Конгресу Українців. До речі, влада "від душі"постаралася, щоб Форум не відбувся у престижній велелюдній залі... Зважаючи на згадані тут обставини, – як на них реагувало суспільство? Піймалося на "наживку" про економію коштів?

Не вірю у наївність українців! Особливо лідерів партій та громадських організацій, інтелігенції та студентства. Та й не намагаються вони виглядати наївними. Однак жодної виразної заяви з цього приводу так і не прозвучало. Бодай притомної оцінки чи відгуку на "ініціативу" влади знайти не вдалося. Ми ж не можемо потакати владі, яка навіть Голодомору не визнає, а за благословенням бігає до чужого, вороже налаштованого до українства патріарха.

Свої національні свята українці відзначали навіть у концтаборах – нацистських і совєтських, відзначали підпільно, ризикуючи життям. То, може, й ми спроможемося "у своїй сторонці", наперекір "своїй" владі організувати свято в день народження держави? Відзначити його молитвою в храмі, молитвою за Україну. Піснею на Дніпрових кручах. Покладанням квітів до могил і пам"ятників видатним українцям. Ходою вулицями столиці – якщо перекриють Хрещатик. Ми ж бо на своїй землі, товариство!

ПОЗИЦІЯ

КУН: ЗАКЛИКАЄМО ПОСИЛЮВАТИ ОПІР НЕУКРАЇНСЬКОМУ РЕЖИМУ

Конгрес Українських Націоналістів розцінює арешт одного з лідерів опозиції Юлії Тимошенко як остаточний перехід чинної влади до авторитарно-репресивних методів керівництва.

Змушені констатувати, що за час президентства Віктора Януковича в нашій країні стало нормою усунення політичних опонентів за допомогою сфабрикованих кримінальних справ.

Цькування опозиції відбувається на тлі стрімкого зубожіння людей, узурпації влади Партією регіонів, згортання свободи слова, втягнення країни в боргову яму міжнародних фінансових інституцій.

Конгрес Українських Націоналістів вважає, що арешт Юлії Тимошенко неминуче спровокує ескалацію політичного протистояння всередині країни та міжнародну ізоляцію України.

Усвідомлюючи критичність ситуації, Конгрес Українських Націоналістів підтримує ініціативу дев'яти парламентських опозиційних національно-патріотичних партій щодо створення Єдиного комітету опору диктатурі. Конгрес закликає усіх активних, небайдужих громадян до співпраці з метою посилення опору кримінально-олігархічному прокремлівському режимові.

Наголошуємо, що ефективно протистояти режиму Януковича можна лише разом, створивши і у парламенті, і поза його межами Єдиний опозиційний рух.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

У ЛЬВОВІ СТВОРЕНО КОМІТЕТ ОПОРУ ДИКТАТУРІ

У зв'язку з політичною ситуацією, що склалася в країні після арешту Юлії Тимошенко, у п'ятницю, 5 серпня, у Львові відбулися збори ініціативної групи створення громадського Комітету опору диктатурі.

До складу комітету увійшли представники громадських організацій та політичних партій: "Зарваницька ініціатива", "Відсіч", партії "Громадянська позиція", КУН, НРУ, "Наша Україна", "Фронт змін", "Пора", ПРП, РХП.

Ініціативна група затвердила план першочергових дій, зокрема, щодо інформування мешканців регіону про актуальну політичну ситуацію, а також акцій протесту проти запровадження в Україні диктатури. Робота Комітету опору диктатурі триватиме у безперервному режимі, а також у координації з подібними ініціативами в регіонах країни. Планується, що уже днями його склад розшириться за рахунок представників інших політичних сил та громадських організацій, а також буде оприлюднений план дій Комітету.

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

МРАКОБІССЯ НА ХРЕЩАТИКУ

Ольга ДМИТРЕНКО

Відколи у Печерському суді міста Києва судять Юлію Тимошенко, Хрещатик і його околиці стали зоною, особливо небезпечною для здоров"я громадян. "Група підтримки" влади – такий собі "общевоінскій союз" на чолі з О.Калашніковим (тим самим, що бив журналістів і на публіці поводився так огидно, що навіть звикла до всього Партія регіонів на останніх парламентських виборах не взяла його в свої списки) озвучує дикі за змістом тексти, озвучує в записах, багатократно підсиленим "голосом". Тексти неодмінно закінчуються закликами на вибір: "Юлю – на нари", "Юлю – к уголовной ответственності", "Юлю – за грати", причому закликами – від імені "многострадального украинского народа", який начебто й уповноважив О.Калашнікова добитися "покарання для Тимошенко за злочини", бажано, довічного ув"язнення. А ще він лає, на чому світ стоїть, "бандеровцев, которие живут в США і Канаде", та перешкоджають таким, як він, навести порядок в Україні.

Закінчення на 2-й стор.

ЮВІЛЕЙ

ВІТАЄМО, ДРУЖЕ ВОЛОДИМИРЕ!

Володимир БОРЕЙЧУК з мамою Параскою

10 серпня свій 60-й день народження відзначає член Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

Ще з кінця вісімдесятих років друг Володимир став активним учасником процесів національного відродження. Він – один із організаторів Народного Руху України на Хмельниччині, заступник голови крайової організації НРУ.

Із липня 1993 року в лавах Конгресу Українських Націоналістів. Український націоналізм для нього – це ідея і чин. Він не лише декларує високі ідеали, але і утверджує їх своєю подвижницькою працею.

Справжньою школою політичної роботи стали для нашого ювіляра роки праці під керівництвом засновниці та першої Голови Конгресу світлої пам'яті Слави Стецько. Друг Володимир зробив вагомий внесок у зміцнення та розбудову партії, формування та реалізацію програмових засад партійної діяльності. Він багато років обирався заступником Голови Конгресу.

У нашій партії знають і шанують Володимира Борейчука як людину наполегливу і цілеспрямовану, чесну, порядну, з високими моральними принципами, яка невтомно працює в ім'я української нації, в ім'я розбудови Української Держави.

У партійній діяльності він завжди перебуває "на передовій", непохитний і принциповий у відстоюванні національних інтересів України. Сьогодні, як і на зорі Незалежності, він сповнений грандіозних задумів, які він неодмінно втілить у життя. Переконані, що Вам, друже Володимире, вистачить для цього сил та енергії, витримки та професіоналізму.

Від імені Конгресу Українських Націоналістів щиро і сердечно вітаємо Вас із славним ювілеєм. Зичимо міцного козацького здоров'я, довгих років життя та родинного щастя.

Нехай Господь примножить Ваші сили і Боже благословення зійде на Вас для добрих справ в ім'я України!

З роси Вам і з води!

З повагою,
Степан БРАЦЮНЬ
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ВАКХАНАЛІЯ ВЛАДИ

МРАКОБІССЯ НА ХРЕЩАТИКУ

Безглузді "філіппіки" звучать, як правило, в записах, підсилених такими " децибелами", які загрожують людському здоров"ю – глухотою або психозом. Іноді на Хрещатику появляються й самі "общевоіни", й від споглядання їхніх звироднілих, перекошених люттю облич справді стає не по собі. Переконана: ті, хто живе або працює на Хрещатику чи поблизу нього, навіть під страхом смерті ніколи не проголосують за висуванця "регіонів" – хоча б з огляду на завдану Калашніковим і компанією шкоду їхньому здоров"ю. Тут мали б врешті сказати своє слово лікарі...

Ну, а Церква? Її покликання – наставляти своїх вірних на праведний шлях. Не по-християнськи горланити агресивні "меседжі", жадаючи від "правосуддя" розправи над жінкою, також християнкою, не гоже бажати зла ближньому, як і сіяти ненависть і розбрат. Проте паства патріарха РПЦ Кіріла в особі "общевоінского союза" , схоже, така ж далека від християнських цінностей, як і її верховний батюшка від скромності та аскетизму. Ця Церква мовчала, коли в епоху сталінізму одурманені більшовизмом пролетарі вимагали розстрілів для "ворогів народу". Сьогодні її "вірні" також вимагають найвищої міри покарання, але розстрільної статті нині нема..

Мракобісся на Хрещатику свідчить про рівень політичної культури чинної влади, яка, на щастя, не є репрезентантом киян. Бо якби жителі столиці сповідували такі ж "цінності", як правителі з Банкової та їхні "вірні" з "общевоінского союза", то при згадці про європейськість Києва можна було б від сорому провалитися в тартарари.

Прихильники Юлії Тимошенко, також присутні на Хрещатику, щиро переживали за свою лідерку, та їхні виступи "від мегафонів" годі було почути через "голосове шумовиння союза". Який, до речі, не вгомонився і не помудрішав навіть після того, коли Юлю таки запроторили "на нари", тобто в СІЗО. Нахабною бездарністю судочинства обурилася вся Україна. Низка політичних партій, виступаючи проти арешту Юлії Тимошенко, домовилися про створення Комітету опору диктатурі. Відповідну заяву підписали лідери груп і фракцій, представлених у Верховній Раді. Відозву підписали представники "Батьківщини". "Свободи", Європейської партії, "Нашої України", НРУ, ПРП, "За Україну!", "Громадянської позиції", "Фронту змін", Партії захисників Вітчизни.

Голова політради "Нашої України" Валентин Наливайченко висловив "категоричну незгоду" з арештом Тимошенко, "що не відповідає жодним демократичним нормам і підтверджує звинувачення у вибірковості та упередженості процесу проти одного з лідерів опозиції". Він закликав усю опозицію до "об"єднаних дій". Спозванням "з правового демократичного шляху" назвав у своїй ґрунтовній і розлогій заяві арешт Ю.Тимошенко перший Президент України Леонід Кравчук. Стурбовані взяттям під варту екс-Прем"єра України Держдеп США, МЗС Великої Британії, МЗС Канади, верховний представник ЄС і навіть... Росія. Вкрай негативну позицію щодо арешту Ю.Тимошенко висловив Світовий Конгрес українців, у якому представлені наші земляки з тридцяти країн світу.

Тим часом до Києва прибуває дедалі більше людей – і не лише одно – партійців Тимошенко, а й тих, для кого свобода – не порожній звук, а диктатура влади – реальна загроза існуванню незалежної держави. Проти них влада виставляє не лише загони міліції, а й начебто підтягує внутрішні війська. Схоже, Віктора Януковича консультують і дорадкують не ті люди, які бажають добра, якщо не Україні, то хоча б йому, своєму босу. Навіщо саме напередодні форуму Світового Конгресу українців влаштовувати провокації на кшталт взяття під варту Ю.Тимошенко? Звісно, для того, щоб налаштувати проти Президента світове українство. Навіщо паплюжити його, українство, голосом все того ж Калашникова? Також зрозуміло...Навіщо українському МЗС робити заяви сумнівного змісту? Дивні речі відбуваються на Банковій. Ще відтоді, коли В.Янукович, вирушаючи у США, мав домовленість про зустріч з українською діаспорою. Пригадуєте, тоді газета "2000" опублікувала статтю відомого українофоба з уряду Азарова. Зустріч не відбулася, як і задумували ті, хто готував провокацію. Схоже, що проросійські сили на Банковій дуже переймаються тим, як їм дискредитувати Президента в очах міжнародної громадськості. Аби в Європу й не потикався, а мав одну-єдину дорогу – в Москву. Ми вже це проходили. Касетний скандал, кольчуги... Дежавю...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Ольга ДМИТРЕНКО

ДУМКИ З ПРИВОДУ

АРЕШТ ТИМОШЕНКО МОЖЕ ПРИЗВЕСТИ ДО "ТЕКТОНІЧНОГО ЗСУВУ"

Володимир МАНЬКО

Чинна "регіональна" влада вже встигла зрадити багатьом своїм передвиборчим обіцянкам. Щодо покращення життя вже сьогодні, наприклад. А нещодавно влада забула ще й про гасло щодо стабільності у країні. Банкова пішла на серйозне загострення, вирішивши арештувати одного з лідерів опозиції – Юлію Тимошенко. Саме влада пішла на цей крок, бо зрозуміло, що без вказівок зверху таке рішення суддя б не прийняв.

Згадуючи результати другого туру президентських виборів, бачимо, що за офіційними результатами Янукович переміг з відривом лише у 3,5 відсотка. Вже тоді майже половина виборців його не підтримувала. Минув рік. Так звані реформи обернулись для влади провалом, а для людей – розчаруванням. У травні 2011 року рівень повної підтримки Януковича впав до 11відсотків, а рівень повної недовіри підвищився до 48 відсотків (дані Центру Разумкова).

Арешт Тимошенко лише загострив відносини між суспільством та владою. Звідки ж тепер взятись стабільності? Для влади цей крок може стати початком кінця. Зазвичай у весняно-літній період рівень політичної активності громадян падає, і чекати чогось надзвичайного влітку не варто. Піком активності є осінь. Цієї осені, зважаючи на арешт Тимошенко, буде гаряче.

Якщо ЮВТ залишатиметься у СІЗО, ескалація напруги може сягнути апогею у жовтні-листопаді. Саме тоді рівень довіри до влади у суспільстві повинен впасти нижче 10 відсотків, а це вже критична межа. На вулиці та майдани Києва можуть прибути сотні тисяч людей з усіх регіонів країни, невдоволених соціальною брехнею та авторитарно-репресивними методами керівництва.

Звичайне невдоволення може перерости у революційні настрої. В центрі української столиці знову постануть наметові містечка, а через певний час може розпочатись "тектонічний зсув".

Опозиційний націонал-патріотичний політикум має взяти активну участь у процесі. Завданням його буде недопущення суто соціального характеру "зсуву", а додання до нього потужної національно-визвольної складової. Потрібно донести до людей, що лише українська національна влада зможе забезпечити необхідний розвиток України та гідний рівень життя усіх її громадян. В іншому випадку мало що зміниться.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БЛАГОДІЙНІСТЬ

У ТУРЦІ НАДАЮТЬ БЕЗПЛАТНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Відтепер безплатні юридичні послуги мешканці Львівщини можуть отримати ще в одному місці. У містечку Турка відкрилася юридична консультація "Народний адвокат", яка є соціальним проектом Благодійного фонду Андрія Лопушанського. Впродовж тижня туди можна буде записатися телефоном або завітати безпосередньо в офіс, а щосуботи громадян консультуватиме досвідчений адвокат зі Львова.

– Це буде стосуватися будь-яких питань, з якими люди у цьому районі захочуть звернутися до професійного юриста або адвоката, задати запитання з питань законодавства, у яких вони не орієнтуються і потребують допомоги. Це буде допомога пенсіонерам, які мають запитання щодо нарахування пенсій, неправильне нарахування або не нарахування з бюджету. Напевне це будуть земельні питання, тобто узгодження меж, земельних ділянок між суміжними співвласниками, закріплення земельних ділянок за людьми, за молодими сім'ями, отримання дозволів на розміщення тих чи інших споруд, будинків, будівництво у межах району, – говорить юрист Дмитро Долгополов. Причому, Дмитро не тільки надаватиме юридичні консультації, але й при потребі робитиме практичні послуги – готувати позовні заяви, заяви до суду, клопотання до різноманітних органів тощо.

Мер Турки Юрій Касіюхнович каже:

– На даний час це дуже потрібно, тому що є дуже багато спірних питань – громада між собою як завжди – у когось межу переорали, хтось комусь не туди заїхав. Це раніше вирішувалося у судовому порядку, а зараз усе покладено на вирішення громади міста – тобто міської ради. Дуже багато часу то займає, і такі спірні питання, я вважаю, повинні розв'язуватися тільки у судовому порядку.

Нагадаємо, у Львівській області це уже друга така приймальня. Перша відкрилася у Старому Самборі і за місяць часу надала послуги двомстам особам. Зважаючи на затребуваність таких юридичних послуг, у Благодійному фонді Андрія Лопушанського цей соціальний проект вирішили розвивати і надалі.

Орест Бонк, виконавчий директор Благодійного фонду зазначив:

– Такий офіс було відкрито і у місті Турка, тому що були чисельні заяви людей із Турки. Тут близько 7 тисяч жителів, а працює тільки два юристи. Тому ми і відкрили тут офіс безплатної юридичної консультації. Тобто уже люди з Турки, з околиць можуть звертатися за безплатною юридичною консультацією.

Для містечка Турка від Благодійного фонду Андрія Лопушанського це не перший подарунок. Нещодавно його представники уже спорудили там новенький дитячий майданчик (див. фото), а 400 дітей мали змогу відпочити у санаторному комплексі "Женева".

Марина ГРИНЬ

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

На запитання громадян відповідає Марина КОТОК, юрист заснованої Фондом Андрія Лопушанського безплатної консультації "Народний адвокат"

БУТИ БАТЬКАМИ – ОБОВ'ЯЗОК І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

– У нашому селі живе жінка, яка народила п'ятеро дітей, однак не займається їх вихованням. Ні вона, ні її співмешканці, яких вона час від часу міняє, на дбають навіть про те, щоб малюків нагодувати. Діти голодні, обдерті. Чи має право така жінка називатися матір'ю? – запитує група мешканців одного з сіл Старосамбірського району.

– Ми з чоловіком розлучені вже кілька років. Наш семилітній син не знає батька, бо він ним ніколи не цікавився. Мій теперішній чоловік, який уже 4 роки фактично займається вихованням і утриманням хлопчика, бо я не працюю, і якого син називає татом, хоче його всиновити. Однак біологічний батько не дає на це згоди, заявляючи, що не хоче позбавляти себе підтримки на старість. Чи може вважатися батьком людина, якій ця дитина фактично не потрібна? – запитує мешканка Добробиля Марія Р.

– Чинне законодавство України передбачає відповідальність батьків за неналежне виконання своїх обов'язків по вихованню дитини. Зокрема, відповідно до статті 164 Сімейного кодексу України, мати, батько можуть бути позбавлені батьківських прав, якщо вона, він: 1) не забрали дитину з пологового будинку або з іншого закладу охорони здоров'я без поважної причини і протягом шести місяців не виявляли щодо неї батьківського піклування; 2) ухиляються від виконання своїх обов'язків по вихованню дитини; 3) жорстоко поводяться з дитиною; 4) є хронічними алкоголіками або наркоманами; 5) вдаються до будь-яких видів експлуатації дитини, примушують її до жебракування та бродяжництва; 6) засуджені за вчинення умисного злочину щодо дитини.

При цьому найбільш розповсюдженою підставою для позбавлення батьківських прав є ухиляння від виконання батьками своїх обов'язків по вихованню дитини. Треба зазначити, що зазвичай під цим розуміється регулярне невиконання обов'язків щодо годування дитини, догляду за нею, забезпечення медикаментами у разі необхідності, турбота про її духовний розвиток.

Відповідно до положень Сімейного кодексу України, право звернутися до суду з заявою про позбавлення батьківських прав мають один з батьків, опікун, піклувальник, особа, в сім'ї якої проживає дитина, заклад охорони здоров'я, навчальний або інший дитячий заклад, в якому вона перебуває, орган опіки та піклування, прокурор, а також сама дитина, яка досягла чотирнадцяти років. Таким чином, сама дитина може звернутися до суду з відповідним позовом. Згідно з законодавством дитиною вважається особа, якій не виповнилося вісімнадцять років. Таким чином після досягнення повноліття, діти вже не можуть звертатися до суду з заявою про позбавлення їх батьків батьківських прав, навіть якщо для цього і будуть підстави. Однак, якщо у майбутньому мати чи батько, які не піклувалися про дитину, будуть вимагати від неї кошти на своє утримання, така дитина має право в судовому порядку довести той факт, що мати чи батько ухилялися від виконання батьківських обов'язків, і це буде підставою для позбавлення їх права на утримання від дитини. Для встановлення факту, що батьки не піклувалися про дитину, необхідні будуть докази, якими можуть бути свідчення сусідів, родичів, довідки про те, що мати чи батько не проживали разом з дитиною, та інші.

Щодо наслідків позбавлення батьківських прав, то вони досить суттєві, наприклад, особа, яка була позбавлена батьківських прав, втрачає особисті немайнові права щодо дитини та звільняється від обов'язків щодо її виховання; перестає бути законним представником дитини; втрачає права на пільги та державну допомогу, що надаються сім'ям з дітьми; не може бути усиновлювачем, опікуном та піклувальником; не може одержати в майбутньому тих майнових прав, пов'язаних із батьківством, які вона могла б мати у разі своєї непрацездатності (право на утримання від дитини, право на пенсію та відшкодування шкоди у разі втрати годувальника, право на спадкування); втрачає інші права, засновані на спорідненості з дитиною.

Цікавою особливістю є те, що батьки усуваються від права спадкування за своїми дітьми, щодо яких вони були позбавлені батьківських прав, якщо на час відкриття спадщини їхні права не були поновлені. Проте діти, батьки яких були позбавлені батьківських прав, не усуваються від спадкування за такими батьками і є спадкоємцями першої черги за законом.

Крім того, особа, яка позбавлена батьківських прав, не усувається від обов'язку утримувати дитину, тому суд при винесенні рішення про позбавлення батьківських прав одночасно може вирішити питання про присудження аліментів на утримання дитини.

– Мій батько був одним із засновників Товариства з обмеженою відповідальністю і працював у цій організації з часу її заснування. Але сталося так, що він помер. Чи успадкував я право співзасновництва у цьому ТзОВ? – запитує Тарас Г.

– Відповідно до чинного законодавства України, до складу спадщини не входить серед іншого право на участь у товариствах та право членства в об'єднаннях громадян, якщо інше не встановлено законом або їх установчими документами. Треба пам'ятати, що право участі у товаристві є особистим немайновим правом і не може окремо передаватися іншим особам. При цьому, як деталізує Цивільний кодекс України, частка у статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю переходить до спадкоємця фізичної особи або правонаступника юридичної особи – учасника товариства, якщо статутом товариства не передбачено, що такий перехід допускається лише за згодою інших учасників товариства.

Якщо в статуті передбачено обов'язкову згоду учасників на перехід частки до спадкоємців, така згода має бути надана всіма учасниками ТОВ. Ухвалення рішення про вступ спадкоємця учасника до ТОВ належить до компетенції загальних зборів.

Якщо в статуті передбачено обов'язкову згоду учасників, але така згода не була ними надана, спадкоємцю видається у грошовій або натуральній формі частка у майні, яка належала спадкодавцю, вартість якої визначається на день смерті учасника. У цих випадках розмір статутного (складеного) капіталу товариства підлягає зменшенню.

Розрахунки зі спадкоємцем мають бути проведені після затвердження звіту за рік, в якому учасник вибув із товариства, і в термін до 12 місяців із дня виходу.

Таким чином, для проведення розрахунків зі спадкоємцем, необхідно вчинити ряд дій:

– визначити вартість частки учасника в статутному капіталі товариства на момент смерті учасника на підставі положень статуту товариства з урахуванням вимог Закону про оцінку майна;

– провести загальні збори учасників товариства та ухвалити рішення про зменшення розміру статутного капіталу у зв'язку з видачею спадкоємцю учасника частини майна товариства;

– повідомити кредиторів про ухвалення рішення про зменшення розміру статутного капіталу товариства;

– провести державну реєстрацію змін до статуту товариства;

– рішення про зменшення розміру статутного капіталу повинно набрати законної сили.

При цьому, якщо спадкоємець учасника все ж таки прийме частку і вступить до товариства, то звернення стягнення на частку у майні товариства пропорційну його частці у статутному капіталі за боргами, які перейдуть до нього за спадщиною, можливе лише в разі недостатності у нього іншого майна для задоволення вимог кредиторів.

Що ж стосується дій спадкоємців, то перш за все необхідно ознайомитися зі змістом статутних документів товариства, дізнатися, який порядок переходу частки передбачено в статуті, таким чином можна дізнатися, на що саме має право спадкоємець: бути прийнятим до складу учасників чи отримати компенсацію відповідно до частки спадкодавця.

– Про встановлення земельного сервітуту – сусідня земельна ділянка довгий час була без власника, при цьому заявник та його сім'я вільно могли пройти та проїхати через сусідню ділянку, оскільки іншого заїзду до своєї ділянки заявник не має внаслідок певних причин. Проте нещодавно з'явилися покупці, які мають намір поставити огорожу, чим позбавлять сім'ю заявника можливості проходити до своєї земельної ділянки через сусідню. Яким може бути вихід з такої ситуації?

– У зазначеній ситуації ми радимо скористатися правом сервітуту. Чинним законодавством України, зокрема, Цивільним кодексом України та Земельним кодексом України, передбачено такий правовий інститут як земельний сервітут.

Закінчення на 7-й стор.

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ІВАН ДЗЮБА:

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА,
Римський університет "Ла Сап'єнца"

В цілому найважливіше – це життя. А вже як є життя, то в ньому найважливішою є свобода. А потім життя віддається за свободу. І тоді вже не відомо, що з них двох найважливіше.
Марек Едельман

Бувають дивні больові відчуття – спротив прийняти якусь даність. Так у мене було з однією книжкою. Довго не могла взяти її до рук. Це книжка Івана Дзюби "Прокислі щі від Табачника. Галичанофобія – отруйне вістря українофобії". Видана 2010 року в Дрогобичі.

Боляче, як коли б ти бачив Астронома, змушеного вивчати зорі в перервах між очисткою каналізації. Око телескопа самотньо блукає в небі, але Астроному ніколи. Однак Астроном знає, що якщо зараз не дати раду каналізації, то в її стічних водах потоне і його телескоп, і вся його лабораторія.

Абсурд ситуації ще і в тому, що вчений оперує науковими аргументами та історичними фактами, але, з іншого ж боку, немає співбесідника. Існує розроблений у Кремлі проект знищення української освіти і українського гуманітарного простору. Найнято бригаду на цю роботу, включно з бригадиром. Тому супроти діалогу, дискусії, аргументації є лише глумлива маска. На фасаді ФСБ. Бо там ніколи особливо не дбалось про аргументацію. Інший жанр, так би мовити. Але це не віднімає у вченого обов'язку дотримуватись усіх канонів наукового дослідження.

2010-й – це переддень 20-ліття Незалежності. Проминув рік – і вже в 20-літній ювілей Незалежності Дзюба пише книжку "Нагнітання мороку. Від чорносотенців початку ХХ століття до українофобів століття ХХІ". Київ, 2011.

А ще ж до того був "Інтернаціоналізм чи русифікація?". 1965-й.

У розпал російського геноциду в Чечні – в 1995-му – ""Застукали сердешну волю..." Шевченків "Кавказ" на тлі непроминального минулого".

2000-й – не книжка, а стаття у "Дні", і та діагностична – "Алергія на Шевченка".

2003-й – "Пастка. 30 років зі Сталіним. 50 років без Сталіна".

2006-й – "Шевченкофобія".

2007-й – "Порнократія на марші".

2011-й – "Нагнітання мороку..."

Діагнози. Попередження. Поради. Прогнози. Психоаналіз. Але ніколи – присуд чи риторика. Грандіозна ерудиція – і пасіонарність. Плюридисциплінарне мислення – і прецизійність, точність у кожній деталі, цитаті, посиланні. Висока академія – і коли іскрометна, а коли й меланхолійна іронія.

І вже не згадую томи й томи статей, спогадів, монографії, – де монографія про Шевченка – основа майбутнього (!) літературознавства. І взагалі – більше чотирьох сотень праць. Цитую лише ті дослідження, які навіть назвами своїми – "пастка", "шевченкофобія", "галичанофобія", "порнократія", "морок" – є діагностикою культурних, політичних, суспільних, психічних патологій пострежимного суспільства.

Дзюба зробив рентген страшному явищу: наскрізній, крізь віки циклічної повторюваності однакових патологій. Одним словом – діагноз "непроминальному минулому". У переддень 20-ліття Незалежності країна стоїть перед проблемами вже навіть не ХХ, а ХІХ ст. Перед формами українофобії, які панували тут хіба що до Першої світової. З однією хіба різницею: українофоби в царській імперії були значно освіченішою та елегантнішою публікою порівняно з параноїдальними "понюшками табака" у кремлівському Носі.

Рецензенти, які вряди-годи щось напишуть, неуникно при цьому питають: чого ж так, що в нас нічого не змінюється? Хто ж у цьому винуватий?

Не змінюється, бо доки не буде пророблено роботи і за ХІХ століття, і за ХХ, Нове Тисячоліття в Україні так і не настане. Не змінюється, зокрема, й тому, що такий інтелектуал, як Дзюба, аналізує, діагностує, протестує – а суспільство згадує про його лазерні аналізи хіба що під ювілей. Бо це і привітати, і пожартувати можна. Про "совість нації" поговорити. Про те, яка ця "совість нації" працьовита, ха-ха. А потім, коли "совість", відсвяткувавши (вимушено)

80-літній ювілей, піде працювати, "нація" піде спати. Скаржитись. Тусуватись. Пити. Занепадати. Лаяти (або хвалити) Юлю або Вітю (одного або другого).

На це ліття Незалежність уже і взагалі заборонили, по суті, святкувати. То про Голодомор було сказано: а що культ з нього робити, треба зараз нагодувати людей. Тож навіщо тепер витрачатись і на святкування ювілею країни? Треба на соціальні витрати пустити ці гроші, на армію, ще на щось. Розікрасти по дорозі. Це ж всього лише день народження країни. А не президента. Чи олігарха.

Проковтнули і це. Зрештою, а що, і справді, святкувати? Крім усього, це ще й двадцятиліття основної правлячої партії в Україні, без поділу на ідеології, – Партії Політичного Дебілізму.

А потім на наступне ліття Незалежності суспільство озирнеться – а країни немає. Винесли з дверима.

Газети написали, що Дзюба надіслав свою книжку "Нагнітання мороку" Тимошенко. З побажанням витримати неправедне судилище. Процитувала: "Дорога Юліє Володимирівно! Хай християнський Бог допоможе Вам вистояти на неправедному судилищі олімпійських божків і їхньої челяді".

Дзюба знає, що таке неправедне судилище. Бо жив у країні, де ощадився цемент на атомні станції, але не на тюремні – метрові – стіни. Я би тільки дозволила собі невеличкий сумнів: чи олімпійські це божки, чи просто дрібна челядь загумінкового люципера?

Сьогодні, коли Дзюба святкує свій такий високий ювілей, при владі сидять ідеологічні нащадки тих, хто переслідував його, а з ним і всю когорту шістдесятників. Відповідь на запитання, чому Польща, скажімо, чи Чехія "змогла", а Україна "не змогла", коріниться в глибинах цивілізаційних підсонов української культури. Теорія питання – безмежна. Але якщо коротко, то вже цілком очевидно, що православна культура є глибоко немодерною, нездатною до змін, ближчою до ісламського фундаменталізму, як слушно вважав Хантінгтон, ніж до західного християнства, в межах якого постав демократичний світ. Тому й сьогодні, за Шевченком, продовжують бути протагоністами цього суспільства "німії, подлії раби, / Підніжки царськії, лакеї // Капрала п'яного! (...) Доносчики і фарисеї..." Так що, виходячи з параметрів сьогоднішньої ситуації, Україна може виявитись так само безнадійною в плані наближення до стандартів цивілізованого світу, як і Росія.

Рух без змін і зміни без руху, як називає це явище Ярослав Грицак.

А така рідна, але тепер чимраз дальша Польща – змогла. Зокрема й тому, що там зв'язок між поколіннями не переривався. Знищували одне покоління – і на зміну йому приходило інше. Програв Костюшко в 1794-му – спалахнуло Польське повстання 1830-го. Його затопили в крові – і вже не тільки інтелігенція, а й різні категорії польського суспільства піднялись на повстання в 1863-му. Упали імперії – прийшов державник Пілсудський. Нова окупація – і нацистська, і радянська? Була боротьба до останнього проти одних і других. І локальне й трагічне повстання у Варшавському ґетто, і всенаціональна тріумфуюча "Солідарність" – це були різні "душі" Польщі, здатні на протест, боротьбу, захист базових національних цінностей. Тому й "Солідарність" могла мати своїм осердям гасло ще далекого 1830-го: "За вашу і нашу свободу!"

А постійна зустріч поколінь – це трансмісія цінностей. Це ієрархія пріоритетів. Звичайно, це не допомогло уникнути окупацій, режимів, насильства, сваволі прилеглих хижих держав. Але завдяки трансмісії цінностей, центральною в яких була свобода, країна щоразу, бодай на крок, але наближалась до своєї самореалізації в історії. Дослідниця польського Романтизму Марія Яніон вважає, що парадигма Романтизму тривала з 1830 року до завершення ролі "Солідарності". Більше 150 років.

І одним з кульмінаційних моментів Яніон називала повстання у Варшавському ґетто – безнадійне приречене повстання. Останній керівник повстання – Марек Едельман – сказав: "Wzasadzie najwa niejsze jest ycie. A jak ju jest ycie, to najwa niejsza jest wolno. A potem oddaje sik ycie za wolno. Wtedy ju nie wiadomo, co jest najwa niejsze". Переклад – в епіграфі до статті.

Так, у Польщі була завжди зустріч поколінь. Навіть коли вони сварились чи кпили одне з одного. Але за всіх умов пріоритетом лишалось буття Польщі. То ця Польща і є.

До Дзюбиних 60-х в Україні теж була зустріч поколінь – супроти всіх репресивних перешкод. Шістдесятники намагались врятувати, повернути до життя культуру "Розстріляного Відродження". І один з небагатьох уцілілих у цій масакрі письменників – великий і, зрозуміло ж, майже не досліджений досі Євген Маланюк – побачив шістдесятників з-за океану реального і цензурного і впізнав у них нову українську літературу.

А далі настала прірва. Зв'язок між поколіннями перервався. Якби це була спецоперація, то треба було б зробити комплімент отій організації на Луб'янці. "Чисто сработано". Але якраз це, звичайно ж, не спецоперація – а результат багатьох спец– і не спецоперацій. І цей процес деградації розпочався вже від першого пострежимного покоління інтелектуалів – у 80–90-х роках. Відмова від громадянської позиції як критерій "модерності". Маргіналізація складових громадянської позиції – патріотизму, свідомого політичного вибору, участі в суспільному житті країни.

Колись буде написана генеалогія явища. Мабуть, можна навести і якісь виправдальні моменти: втома від ідеології, скажімо, як найзручніший аргумент тощо. Але сталося що сталося: в момент, коли були необхідні молоді покоління, інтелектуально і морально освічені для боротьби за європейську Україну, в культуру прийшов принципово "незаангажований", як тепер кажуть, "молодняк". Звичайно, не бракує серед цього "молодняка" і талановитих людей – проминає час, і явища викристалізуються. Але, як правило, чим цікавіші явища, тим вони "тихіші". А правлять бал "бренди" і "маркери", гламурні герої тусівок і фестивалей, "слемери" і "піджаданники", манірні феміністочки з аспіраціями домогосподинь і розніжені "хлопці з лептопами на яйцях", які проголосили свою просто таки огиду до "традиційних українських цінностей". І пішли хрестовим походом на ці цінності. Захопивши за собою потоки ентузіастичної молоді: "Знаєте, що ці хлопчики здатні ощасливити не тільки дівчаток? Але, гарантую, переважно дівчаток. Запалити, схвилювати, підняти до вершин, хотіти, спітніти. Найкраще у них виходить орально... Дівчатка і хлопчики..."

І от у цьому гламурному дійстві "дівчаток і хлопчиків", в цьому роззареному танці на "діскачі" молоді літератори (деякі з них сьогодні сягли майже пенсійного віку, не вийшовши з підліткових синдромів) почали боротися зі своїми літературними "батьками" – замість боротьби проти реальних ворогів української державності, які засіли в усіх явних і потаємних нішах її пострадянського тіла. Воно й те сказати, може, від лептопів вищезгадані яйця перегрілись, то на більше вже не вистачило.

В період тоталітаризму території "МИ" і "ВОНИ" були цілком чорно-білі й геометричні, з чіткими демаркаційними лініями. Тепер же територія "ВОНИ" розширилась, заграла невідомими досі ідеологічними барвами, спектри українофобії урізноманітнились, а територія зміцніла й консолідувалась, вковтнувши в себе і посткомуністів, і "неоімперщиків". А територія "МИ" звузилась, розмилась, втратила захисні бар'єри, намагнітилась нерозв'язними конфліктами і абсурдними протистояннями. І просто байдужістю.

Жовтень 1963 року. У конференц-залі Спілки письменників України: Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ, Іван ДЗЮБА, Іван ДРАЧ, Іван СВІТЛИЧНИЙ, Ліна КОСТЕНКО, Євген СВЕРСТЮК

Результат? Та ж книжка Дзюби про "галичанофобію": заледве 100 з чимось сторінок, а це величезної наукової ваги системний трактат – про культурну гідність Галичини, про невід'ємність Галичини в культурній і державній

ЕТОС СВОБОДИ

еволюції України, про цілісну й багатоманітну у своїх культурних проявах Україну з її галицьким полюсом. Дослідження, яке розмонтовує до коми імперсько-більшовицьку ідеологічну параною. І водночас дослідження, написане із вражаючою толерантністю, з академічним тактом. Так, людина на барикадах – на інтелектуальних барикадах. Тобто без жодної втрати для своєї філологічної та політичної культури.

І цю книжку написав донеччанин. Народився, коли Донецька область ще називалася Сталінською.

А що ж "український П'ємонт"? Відгукнулися рецензіями "День" та "Дзеркало Тижня" – столичні газети. А от саме "П'ємонт" – анічичирк. Ані академічної дискусії, ані хоча б буфонади в літературній кнайпі під стрілянину корків від шампанського. Бо це ж все якось не естетично. Громадянські проблеми – просто кітчеві анахронізми якісь. І взагалі – відсікти "совєцьку" Україну і назавтра прокинутись... І Галичина вже Швейцарія...

І так до сьогодні цей АУТИЗМ: навіть у ці дні Дзюбиного ювілею на сайтах провідних галицьких видань – повідомлення як максимум про привітання Дзюбі від Юлії Тимошенко і від Президента. А не аналіз його постаті і його праці. І його позиції стосовно Галичини.

Хоча, звичайно, несправедливо сказати, що галицька молодь не є громадянськи свідома. От кілька місяців тому організувала ж молодь у Львові флешмоб. На захист української мови. З кавою і тістечками.

Й інша молодь теж: наприклад, харківський інтелектуал в листі до мера різко опротестував факт невручення йому, інтелектуалу, премії. А отже, якби такий мер вручив, то такий інтелектуал би взяв. А група видатних літераторів напередодні президентських виборів захистила право колеги-письменника на свободу слова. Чи то пак мату. Дивно, чого було й боротись, якщо це і так питома мова не лише літераторів-постмодерністів, а й владних структур? Такий собі мовний континуум, де Україна вже геть єдина: від коридорів влади до донецьких териконів і тих самих львівських кнайп.

А як емблему протестного потенціалу українського літературного "молодняка" можна навести чудову картинку ужгородського еротичного свята "Березневі коти", коли "на площі Театральній зійшлося півсотні "березневих котів", аби тричі кинути у весняне небо своє рішуче "м'яв"". Як боротися, то вже до останнього: серед учасників свята "розгорнулася справжня поетична битва за шоколадний фалос вагою 400 грамів у натуральну величину"...

Ось тому, власне, боляче читати саме цю книжку Дзюби. Людина з такою культурою могла б – замість скрупульозного вивчення опусів сюрреального міністра освіти – значно краще провести час. В архівах. На прогулянці. Написавши після статті про Монтеск'є, скажімо, статтю про Руссо. А не вивчати того, хто ввійде в історію виключно тому, що про нього написав Дзюба. Ну і ще тому, що помножив собою ряд особливо послідовних руйнаторів української культури. Як показує історичний досвід, кремлівські герострати займають чималу частку не тільки слов'янської, а й всесвітньої історії.

Жодне покоління не має виключного сертифіката "святості" – і жодне не є цілковито "проклятим". Але тут відбулася дуже тяжка підміна. Симулякри в політиці, симулякри в культурі. Згадати, як Жан Бодрійяр визначав це поняття: "дійсність, яка приховує той факт, що її немає".

На цьому 20-му році незалежності повернувся в культуру не лише совєтизм, а й неприхований сталінізм з боку влади. Але у відповідь не формується протестний потенціал. Там знесилено помітингують пенсіонери. Там на Донеччині оголошуватимуть голодування батьки проти закриття українських шкіл. Там проломлять голову опозиційному депутату. А оборону "від культури" тримають дуже небагато особистостей – і особистостей, які вже, так би мовити, пережили не один свій ювілей. Як і тоді, коли писав Василь Стус: "...червону тінь калини // на чорних водах – тінь її шукай, // де жменька нас. Малесенька шопта...". І це явище й справді потребує психоаналізу: молода українська еліта ліберального спрямування відмовилась від політичної боротьби та, зрештою, і не має для неї ані теоретичної підготовки (а це – велика частина західної філософії та соціології XX ст.!), ані практичних інструментів, ані, тим більше, охоти до цього і волі. Місце займуть опоненти й радикали з обох боків.

Інтерпретації не забаряться: мабуть, це нова форма ескапізму, спроба зняти з себе відповідальність і – парадоксально – пострадянська звичка до патерналізму: не треба хвилюватись, за нас зробить хтось інший, а ми почекаємо. У барі "Остання барикада". Бо ж хіба не сказав Ортега-і-Гассет, що література – це гра? І політика – гра. І країна. І майбутнє цієї країни – гра. Щоправда, це Ортега-і-Гассет у постмодерній українській інтерпретації. Оскільки насправді важко собі уявити в XX ст. письменника, заангажованішого, ніж Ортега. Який, до всього ж, сказав у "Бунті мас", що реальне оновлення в суспільстві може відбутись лише за умов кооптації еліти в систему ліберально-демократичних цінностей та боротьби за них, – еліти, яка зобов'язана організувати маси на шлях побудови демократії. Також попередив про небезпеку "безвідповідальної емансипації". Що ж до маси, сказав він, то вона завжди почуває себе "цілим світом", щонайменше журячись, більш того – насолоджуючись своєю подібністю до інших. Живемо в добу "вдоволеного паночка", "збалуваної дитини", констатував Ортега: цей "вдоволений паночок" лишає собі роль конформіста, про інше подбає Держава, яка гарантує прогрес і добробут, тож боротися за них – не потрібно... Це був 1930 рік, а що сталось далі, знаємо.

Страшно, коли маса стає елітою, а еліта – масою. А саме це й відбувається в сьогоднішній Україні.

Звичайно, є супроти цього всього фантастична молодь, є спроби об'єднань у рухи, є локальні прояви волі до змін. Однак винятки не рятують ситуацію, бо в тих винятках ще не оформилась альтернативна програма – чи програми. Котрі з цих молодих мають ще патріотизм у традиційному розумінні, ризикують потрапити до резерваційної категорії "відсталих" і "провінційних". А інші – "модерні", а отже, прагматичні – поспішають якнайшвидше "звалити" з країни. Тому й найкращі зусилля в цьому плані атомізовані – на тлі загальної у своїй безмірній глупоті ідеології "противсіхства", що для цієї Влади стала зручною "річчю одноразового використання".

Пам'ятаю грудень 2009-го, напередодні виборів: це був домінуючий настрій саме в Західній Україні. Це ж яку низьку політичну культуру треба мати, аби не розуміти елементарної електоральної арифметики, не кажучи вже про якісь вищі матерії? І де ж вони тепер, ці трибунні й телевізійні "противсіхи"? Ті істеричні панійки, які вигризали екран інвективами проти "жіночого фашизму", – цікаво було б сьогодні прочитати науковий аналіз, у чому ж цей "жіночий фашизм" полягає, – і чи не з хворої голови на здорову?! Бо ж те, що ми бачимо зараз у відомій "печері правосуддя", – це й справді фарс у неорежимному ключі. І Тимошенко поводить себе зі сміливістю найяскравіших дисидентів 60-х і 70-х. Більш того, як слушно каже Ігор Лосєв, Третій райх був демократичніший, бо Димитрова таки виправдали. У тому ж таки 2009-му високочолі панове відпускали сентенції на кшталт: "за Неї голосувати страшно, а за Нього соромно". І чого ж так багато переляку? А в результаті – так мало виявилось сорому, зате перед "Нею" – майже атавістичний страх. Нещодавно читала опус одного бородатого – з "вічно молодих" – львівського літератора, який на повному серйозі казав: "Те, що недобудували батьки, хай вона (молодь, а не Юля) добудує". А ви ж де, товариство? Фрейдистський ляпсус – як не "батьки", так "діти". Магічний герой у млі абстрактного "світлого майбутнього". Його звати Лицар "Аби-Не-Юля". Бо Юля, може, ще й працювати змусить, проблеми якісь конкретні поставить, пояснить, що за Україну ще доведеться боротись. А воно ж так приємно: від тусівки до тусівки, від одного алкогольного туру до іншого чекати, заки прийдуть якісь міфічні молоді політики і все стане на свої місця, як перекинута цукорниця. А вони з'являться, як сяючі єдинороги, – турнуть рогом пострадянських олігархів і – гульк, бульк – і Україна в Європі.

Політичний інфантилізм увінчився окупацією країни. І продовжився в слізних петиціях інтелігенції до влади: "достойні панове", "високоповажаний президенте", "шановний пане міністр"... Перестаньте ж русифікувати (знищувати, переслідувати тощо) нашу українську культуру, літературу, освіту... Ряд можна продовжити. Ці зворушливі петиції можна зразу переадресувати. На Луб'янку. Там читають. Може, так, як міліціонери в українській бібліотеці в Москві, які прочитали "твори" як "тварі" – і секвестрували книжки, вирішивши, що це "націоналісти" написали саме про них...

Подібні жалібні петиції – це мовби з докором переконувати зуби вовкові і просити, аби не кусав усіма. Запросити вовка стати вегетеріанцем. Зворушливо. Недостойно. Безперспективно. Тягне на анекдот про Червону Шапочку, яка понесла пиріжки Бабусі. Але зустріла Президента. І повернулася додому. Без пиріжків і без шапочки.

Якби кожен український школяр і студент прочитав хай не книжку, а бодай одну зі статей Дзюби, – із цього могла б почати формуватися нова демократична ментальність – і громадянська свідомість. Але безвідгольно в нашому суспільстві. З одного боку, політична "порнократія на марші". З другого – бал-маскарад Симулякрів. І там, і там "персона нон ґрата" – інтелектуал, "заангажований" у свободу і честь. Владі він поперек горла. І ним "не запилюється молодняк".

Восени 2004 року спокійно антиконформістський Дзюба написав величезну статтю у двох подачах на сторінках "Дзеркала Тижня". Напередодні помаранчевої революції. Це була стаття про Салтикова-Щедріна.

Я дозволю собі навести розлогу заключну цитату: "Щедрінські нариси "Итоги" закінчуються бесідою автора-оповідача з (...) його давнім другом Феденькою Козелковим. Пам'ятаєте його максиму: громадянська зрілість – це перехід від скандальних анекдотів до акуратнішого ловлення позирків начальників. (...) Так от, він уже сягнув громадянської зрілості, став важним адміністратором і на провокаційне допитування оповідача-друга: чи можна тепер обивателям роздумувати й "розмовляти", молодий ліберал з великим майбутнім відповідає ствердно: "Можна". Але додає: "Я бажав би одного: хай роздумують, хай обмінюються думками, але... але так, щоб ніхто цього не помітив".

У Києво-Могилянській академії після презентації нової книжки «Нагнітання мороку» Іван ДЗЮБА дає автографи (www.day.kiev.ua)

Якщо розуміти Салтикова-Щедріна не в буквальному, а в інакомовно-розширювальному значенні (...), – то чи не є це пророцтвом про часи, коли обивателям або громадянам вільно буде думати що завгодно, балакати скільки завгодно і де завгодно (хоча б і на сторінках газет і в будь-яких ІНТЕРНЕТах), але цього "ніхто не помітить", – тобто наслідків не буде ніяких ні для балакунів, ні, головне, для життя, спрямовуваного зовсім іншими важелями?

Салтиков-Щедрін – не дуже веселий автор. І не тріумфуючий. Швидше, стражденний і скорботний.

Болів він серцем за свого читача, постійно звертаючись: де ти, мій читачу? Чи є ти в мене? Він був. Але Салтиков-Щедрін наче передчував: і його, читача, ставатиме дедалі менше й менше. І що настане час, коли той його читач стане таким же самотнім, як і він, Щедрін. І чи тільки своєму часові виказував він свій відчай: "Що можемо ми зробити з нашою бідною одиничною свідомістю, коли навколо нас кишить сама тріумфуюча несвідомість?"

Але й від цього не залежатиме Дзюба. Бо в нього є вища свобода, яка захищає його від цієї "тріумфуючої несвідомості". Це не свобода грошей, як у плебсу нуворишів. І не свобода "обсценізмів", як у плебсу від літератури. А – етос свободи. Етос волі. Етос інтелектуального протистояння всім формам наступу на свободу.

Після аналізу "фобій" Дзюба знову повернеться ще до одного свого мега-проекту: до "Енциклопедії Сучасної України". Наразі вийшло вже 9 томів. Планується 25.

Не раз мені доводилось зустрічатися з Іваном Михайловичем в приміщенні Енциклопедії. Часто воно було безлюдним. Пізніми вечорами в ньому сидів один Іван Дзюба.

Працював. Працює. Працюватиме.

"День", №132, п'ятниця, 29 липня 2011

ДО 20-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Анізія ОНИЩАК

ОЙ, БОГДАНЕ, БОГДАНОЧКУ

Кажуть, щоб увійти в двері майбутнього, необхідно зачинити двері в минуле. Аби протягом не видуло нинішнє. А я з тим погодитися не можу. Бо за дверима майбутнього мого народу не завжди чекають друзі. Та й потім: як забути минуле? Як закреслити на сторінках життя імена тих, хто боровся за свободу, за волю, за право жити українцеві на своїй землі? Просто жити… Тим більше, що й нині багато хто намагається наглухо ті двері забити, створюючи міфи про наше минуле, лякаючи ним світ і самих себе. Щоб розпалити ворожнечу. Ось і нині в Луганську водять екскурсантів, туристів, гостей до пам'ятника, зведеного на честь луганчан, котрі загинули від рук оунівців. Ви можете назвати прізвища полеглих? Навряд… Бо українців зі східних теренів України вбивали лише переводягнені загони енкаведистів, щоб роз'єднати нас… Це їм почасти вдалося. Мають надію, що вдасться й тепер. Якщо ми дозволимо ті двері забити наглухо цвяхами безпам'ятства й байдужості. Чому на нашій землі стільки ворогів? Чому стільки тих, хто прагне знищити український народ? Хтось скаже: та де ж вони, ті вороги? А там. І тут. На згарищах бібліотек і старовинних храмів залишилися їхні сліди. На розвалинах заводів, фабрик. На запустілих подвір'ях дитячих садочків, у знищених книгарнях, музеях, на полях, де замість хлібів зростають термітники. У спорожнілих і розбитих майстернях, фермах… У лісах, де скапують сльозами пеньки зрубаних і вивезених лісів… На оголених ланах, звідки вивезли чорноземи та торф. У тисячах кафе, ресторанів, кнайп, магазинів, де споюють колишніх трударів. Скрізь, де заплющуємо очі на злодійство, де дозволяємо жити вислову В.Путіна: "Где звучит русский язык, там – Россия". Й не лише дозволяємо, а й самі розширюємо кордони Росії, розмовляючи російською.

Село Довге Гірське Дрогобицького району, що на Львівщині, лежить серед гір. Гарне воно в будь-яку пору.

Влітку, коли над селом синє-синє небо дзвенить пташиними піснями і скрапує золотою синявою у неспокійну річку Стрий. Коли цвітуть трави, коли світ пахне дитинством. Коли дні пронизані золотим промінням і безконечно довгі. Як і це село, якому нема кінця краю.

Восени, коли люди копають картоплю, коли в кошики падають стручки квасолі, коли над полями літає павутина бабиного літа, ліси наче допомагають людям, вдягають золоті шати і сяють так, як свічки небесні на свят-вечір.

Взимку, коли все довкола біле-біле. Як спогад. Як біль. Коли все наче спить. Навіть річка Стрий так повільно тече в своїх берегах, мов до сну вкладається. Ось-ось, здається, все зупиниться. Навіть час.

І в ті дні, коли колядують всі села довкола. Коли навіть гори відлунюють колядою. Коли під кожною хатою зграйки діточок… Змерзлі, зачервонілі. Але такі гамірливі та радісні. Різдво ж..

І, звичайно, навесні… Коли сніги забирає ріка, і перша зелень ще так несміливо торкає ліси, землю, як юний художник, котрий вперше взяв у руки пензлик.

Щоправда, гарне те село для мужніх. Бо треба мати мужність, аби любити те село не лише на словах, а любити життям своїм. Тут жити, працювати, народжувати й виховувати дітей, засаджувати поля і знати, що Довге – не лише колиска твоя, а й життя.

Мужніх та працьовитих любить й село. Велике й славне… Цікавими життєвими історіями списані сторінки його книги. Переплетені із розповіді міфами, легендами, казками. Тут і розповідь про таємничий корінь мандрагори, про дивоцвіт папороті, про старого, як світ Чугайстра, про русалок та мавок, про срібні криниці… Переступиш поріг котроїсь хатини, де живе старий дід, котрий тут народився, жив, працював, дітей у світ відправив і доживає віку на вітцівщині, і заговорять ті легенди, розквітне квітка папороті, заплачуть удовиці за полеглими, засумують зраджені, оживуть герої.

Про Богдана Деленка тут розповість кожен, хто жив у ті важкі воєнні та повоєнні літа, хто вижив, хто знав його, вчився у школі, де працювали його батьки. Хто каже, що всі ми його боржники. Бо не донесли розповідь про нього світові. Бо живемо не завше так, як жив він. Бо дозволяємо панувати на своїй землі, политій кров'ю героїв, чужинцям, даємо дорогу неправді та злу, мовчимо, коли поруч розкошує злодій та здирник, хабарник і зрадник.

…Був день, коли в клуб ветеранів педагогічної праці міста Дрогобича прийшла старенька вчителька. Вся в чорному. Тендітна і скромна, вона не здавалася слабенькою, а випромінювала силу і впевненість. Очі її, небесно чисті, огортали теплом і любов'ю.

– Така незвичайна жінка, – мовила я, звертаючись до керівника клубу, старенької вчительки Лідії Хобти.

– Це Іванна Деленко. Жива легенда, – відповіла вона тихо.

Довідалась я, що жила пані Іванна скромно. Пропрацювала весь вік у школі. Але не мала в своїй маленькій квартирці на околиці міста нічого, крім залізного ліжка, безлічі книг і чорного одягу. Ту квартирку її колишні учні випрохали у тодішнього мера міста Григорія Бульби. І він, знаючи про її горе, не роздумував, не побоявся наклепів та реакції парткомів-обкомів, знайшов маленьку кімнатку. Правда без вигод. А вона й не просила іншого. Аби мала де голову прихилити.

Про це я довідалася пізніше. А того дня, хвилин через десять після Іванни Деленко, в залу зайшло дуже багато людей. Посивілих. З дарунками в руках. З квітами, короваєм. Усі вони прийшли привітати свою вчительку з ювілеєм. Як багато прозвучало тоді теплих та щирих слів про неї. Про те, якою незвичайною вчителькою була вона. Якою доброю, справедливою, небайдужою, мудрою. Як любила дітей. Усіх без винятку. Як полюбила село, куди закинула її доля. Як одразу ж змінилося життя селян. На кожному дворі, як і коло школи, появилися троянди, привезені з Польщі. На грядках червоніли полуниці, яких тут ніколи не вирощували, бо гори можуть людину заморозити, не те, що ніжну ягоду. Сама їздила до Варшави, аби для церкви замовити й купити дзвін. Ходила від хати до хати, вчила господарювати, бо закінчила не лише педагогічну школу, а й школу агрономічну. Допомагала хворим робити настої та ліки на травах, навчала жінок нових видів вишивки: білим по білому, вирізуванню та виколюванню. Все уміла ця дивна жінка, котра нині голубила очима посивілих своїх учнів. Говорили того дня і про її чоловіка, прекрасного педагога, директора школи в Довгому.

Предтечі наших героїв – Богдана та Надійки

Старі газди витирали сльози і згадували, згадували..

– Ви не самі, ми Вас ніколи не покинемо, – мовив хтось. – Бо життя забрало у Вас так багато.

І раптом вона встала. Підійшла до вікна. Намагалася опанувати себе. Але сльози приховати не могла. До зали зайшов біль..

…У 1949 році на 23-у році життя поховали вони з чоловіком свою донечку Володимиру. Вона також була вчителькою. Але після застінків НКВД-КГБ не могла одужати. Так і відійшла. Хоронили її всім селом.

А син…Ой Богдане, Богданочку…

Це був особливий хлопець. Уважний та ласкавий до батьків, сестрички. Зрештою, до кожного. Багато читав. Відмінно вчився. Завше говорив, що любить Бога, Україну, батьків, народ свій та село, в якому ріс і вчився. Та й хто не любив Україну? Чи вона, мати, котра життя готова була за неї покласти на вівтар, не шкодувала колись для справи свій час чи сили…Чи чоловік її, директор школи Вітольд Деленко? Та ж він днями й вечорами пропадав у школі, збирав старих газд, записував історію села, навчав нових методів господарювання, розповідав про зміни у світі, політику.

Богдан закінчив школу та й вступив на навчання до Львівської політехніки. Хотів бути інженером. В інституті познайомився з Надійкою, котра приїхала до Львова зі Стрия. Там, в студентському гуртожитку, і відсвяткували студентське весілля. Привіз молоду дружину в Довге. Чекали на первістка. Обоє були патріотами народу, часто засиджувалися до ночі, читаючи Франка, мріючи про вільну Україну. В один із днів мати довідалася, що її єдиний син – сотенний УПА, що тут, в селі, він переховується від чужих очей і від енкаведистів… Боліло її серце за нього, так хотіла, щоб бодай він вижив і був щасливим, щоб була в нього гарна сім'я. Але самі ж з чоловіком учили: "Україна та Бог понад усе". А ще завше докидала: "Життєві вітри колишуть лише порожнім колосом. Людина повинна щось робити добре й корисне на цьому світі"...

А вже вітри ці обдували з усіх сторін їхню хатинку. Неподалік Богдан зробив криївку. Приховували її кущі смородини, густий хміль та високі трави. Один із виходів був у високому березі ріки. Звідси можна було і до лісу втекти…

– Чому так пізно, сину, почав боротьбу? – лише раз запитала.

– Мамо, як побачив оті могили, оті гори трупів, котрі полишила нова влада у містах та селах, як згадую Володимиру нашу, як дивлюся, як знищують вони все українське, не можу терпіти. Хтось же мусить захистити рідне. У мене будуть діти. Невже нічого не побачать українського? Я ж не один.

Часи були важкі. Навіть за вишиванку можна було назавше зникнути за товстенними мурами НКВС. Будували соціалізм, говорили про комунізм, привид якого забрів аж сюди, у гори. Багато хто вже й забув про тих, хто боровся за волю України, побіг вислужуватися. Інші терпляче та важко працювали, аби прогодувати родину. Що тримав кожен у душі, ніхто не знав, бо боялися зайве слово мовити. Старі розважливо, пихкаючи скрученими з газети цигарками, говорили, що проти сили не підеш. Треба жити якось.

А вони, молоді, вірили в те, що відвоюють Україну, навідувалися до друзів, розповідали, переконували, що Україна все одно колись стане незалежною. Багато хто йшов за ними. Не раз мати, ставши на порозі, чула, як з криївки доноситься сумна пісня: "На купині під осокою, там молодий стрілець лежав.."

– Ой сину, сину, – кричала її зболена душа, – сину, сину… Хай вам Бог допомагає.

Лише стукне в хаті об підлогу, щоб затихли, бо ще хтось почує. Не знала, що один із їхніх колег, вчитель російської мови та літератури, отримав завдання вистежити Богдана. Бачила, що став дуже уважним, часто навідувався за якоюсь книжкою чи за кулінарним рецептом, забігав на чай пізно ввечері… Але не могла припустити навіть думки, що хтось може зрадити. А той розшукав Богданового товариша дитячих літ, хитрощами вивідав, де він переховується.

І ось настав той страшний день.

До криївки разом з кагебістами підходить той "товариш"… Він просить Богдана здатися, обіцяє помилування. Раптом з криївки потягнуло димом і, коли кагебісти підбігли, пролунав вибух.

Тоді навіть гори почорніли. Богдана і його молоду вагітну дружину виносять, везуть у райцентр. Обоє загинули як герої. А зрадник.. Ніхто й ніколи не довірився тій родині, усі обходи-

ли їх стороною, зневажали… Іуди такі були в кожному селі, кожному місті. Інакше б не було стільки жертв.

Богданових батьків вивезли в Сибір. Село втратило таких педагогів, таких людей… У 1956 році повернулися Деленки із Сибіру. Через шість років виросла в центрі села могила Вітольда Деленка, колишнього директора школи, великого педагога… Мати покинула село й перебралася до Дрогобича, щоб загубилися її сліди. Все життя шукала, де похований син. Крадькома навідувалася на могили чоловіка, доньки. Була справжнім прокляттям для того педагога-зрадника. Він боявся її зустріти, обминав десятими дорогами.

Тепер Іванни Деленко не стало, могила її забута. Могил сина та невістки не знайшли. Де вони? Чи серед тих невинно убієнних у Дрогобицькій тюрмі, чи в Самбірській, чи в Підбужі, чи де ще?

…Через багато літ розшукала я історію цієї родини. Виявляється, на Самбірщині багато літ тому появилася невідомо звідки прегарна дівчина Юлія Деленко. Була гувернанткою у графській родині. Знала кілька мов, грала на багатьох інструментах, мала шляхетні манери. Самотньою була, коли народився у неї син, котрого назвала Вітольдом. Село поговорило та й забуло. Ніхто не знав, чому не поїхала Юля з графом, котрий на колінах вмовляв її. Виховала Юлія, вивчила сина. І став він директором школи в Довгому. Одружився. Мав гарну й мудру, добру дружину Іванну. Обоє працювали педагогами, любили Україну та свій народ. Подарував їм Бог двійко дітей. Дочку Володимиру та сина Богдана. Часто їздили до каплички на Самбірщину, котру побудувала Юлія Деленко, мати Вітольда. Та капличка стоїть понині. І ще можна прочитати тут слова "Україна і Бог понад усе". Минуло сто літ, як звели її. А слова живі й понині.

Але живе на Самбірщині ще одна родина Деленків, у сімейному архіві тут зберігають фотокартці, розповіді про Іванну, Вітольда, Володимиру та Богдана з дружиною. Сина тут назвали також Богданом і йому скоро три десятки літ… Як мені хочеться вірити, що то Надійки та Богдана онук. Над селом, звідки пішов рід Деленків, є гора Радич. У селі, де загинули Богдан з Надійкою, також є така гора. Ще стоїть в центрі села хатина, де такі щасливі колись були Деленки. Ще можна знайти сліди криївки, де загинув великий патріот Богдан Деленко.

Скільки синів і дочок віддали своє життя за Україну, скільки українців загинули в сталінських концтаборах, скільки безіменних могил заметено вічними снігами… Скільки й нині українців у наймах. Чому? Тисячі імен пише минуле на сторінках книги української. Імен тих, хто боровся за нашу незалежність, за нас з вами… Імен невинно убієнних. Чи розвіяних вітрами історії по світах.

Пригадаймо їх, дітей України. Пригадаймо нині ми, народжені не животіти, а знання й честь нести у світ… Вони ж також хотіли жити, любити, виховувати своїх дітей. Вони цю можливість подарували нам. Чи збережемо це? Чи підіймемо тую червону калину, як співали у перші роки нашої вже незалежності? Чи на знищення й посміх віддамо свою країну?

м. Дрогобич

ПОГЛЯД

УКРАЇНА МОЖЕ СТАТИ ЛІДЕРОМ СВІТОВОГО ПРАВОСЛАВ'Я

В усі часи релігія (церква) відігравала одну з найважливіших ролей у формуванні державності тієї чи іншої спільноти. Наявність у спільноти своєї церкви у багатьох історичних випадках ставала вирішальним чинником у формуванні державності та подальшого її розвою.

Так, окрема від Ватикану англіканська церква сприяла формуванню англійської нації, а згодом і перетворенню Англії на світову імперію. Створення німецькомовної лютеранської церкви сприяло згуртуванню німецької нації, подоланню місцевих розбіжностей і в подальшій перспективі – формуванню єдиної Німеччини. Наявність власної церкви у вірмен врятувало їх від цілковитого порабування сусідніми імперіями. Завдяки російській церкві, яка взяла на себе місію спасіння православної віри, відбулась Російська імперія.

Процес формування власної церкви в Україні затягнувся. Маю на увазі церкви православної, оскільки більшість українців належать саме до неї. Постання української церкви рухається паралельно розбудові української державності – зі змінними успіхами. Візьму на себе таке припущення: коли постане єдина помісна православна церква з престолом у Києві – остаточно відбудеться Українська держава.

Наразі вирішенню питання помісної церкви в Україні жорстко протистоїть Російська православна церква, яка поновила за собою статус державної ідеологічної машини у Росії, замінивши на цьому поприщі КПРС. Крім принципової неприйнятності української церкви (як і української держави), є ще й інша тому причина. Річ у тім, що за статистикою православ'я в Росії втрачає свій вплив на суспільство, в той час, як в Україні його вплив зміцнюється.

Під час одного з останніх інтернет-опитуваннь росіянам було задано питання: чи

Вселенський патріарший трон чекає українця?..

довіряєте ви РПЦ? 63 відсотки опитаних надали негативну відповідь, а 6 відсотків взагалі не знають, що таке РПЦ. Негативна динаміка простежується в кількості відвідувачів російських церков за останні роки: якщо в 2007 році було близько 7 млн. відвідувачів (біля 5 відсотків від населення Росії), то в 2010 році їхня кількість впала до 3,5 млн. (2,5 відсотка). А хіба може користуватись повагою у суспільстві церква, верхівка якої заробила грубі гроші на торгівлі тютюном та алкоголем? В Україні ж православ'я користується набагато більшим авторитетом. Але головна проблема у тім, що воно не є цілісним.

Апріорі Україна є лідером у православному світі. Нашим конкурентом є лише Росія. Якщо порівняти кількість парафій (приходів) РПЦ у Росії та усіх українських православних конфесій в Україні, то маємо перевагу на нашу користь – близько 12 тисяч у Росії та близько 15 тисяч в Україні. Саме ці факти й є головними у такому жорсткому наступі РПЦ та її очільника Кіріла (Ґундяєва) на Україну. РПЦ сьогодні прагне підживлюватись за рахунок України. А втративши православ'я в Україні, Росія назавжди розпрощається зі своїми претензіями на "третьоримство".

Як же реалізувати ідею єдиної помісної православної церкви в Україні? На мій погляд, це питання сьогодні може бути вирішено лише за допомогою Української держави. Відкидаючи, на певний період, тези про невтручання держави у церковні справи, уряд має розробити цілу програму заходів щодо єднання православних українців у єдину церкву. Заходи мають бути і інформаційно-пропагандивними, і практичними. Українська держава задля вирішення цього історичного питання має виходити і на міжнародний рівень. Уряд, за сприяння якого постане єдина помісна православна церква, остаточно завершить розбудову Української державності.

Визначний англійський історик та політолог Ентоні Д.Сміт вважає, що для формування своєї ідентичності, кожній спільноті необхідно донести поняття власної "богообраності". І дійсно, не зважаючи на те, що це поняття є сакральним та в наш час дещо вже архаїчним, без нього важко уявити стало сформовану державницьку націю. А донести до спільноти це поняття може лише церква, що належить до цієї спільноти.

Володимир МАНЬКО

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

БУТИ БАТЬКАМИ – ОБОВ'ЯЗОК І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Закінчення.
Початок на 3-й стор.

Відповідно до статті 98 Земельного кодексу України, право земельного сервітуту – це право власника або землекористувача земельної ділянки на обмежене платне або безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками). При цьому встановлено, що земельні сервітути можуть бути постійними та строковими. Також власник земельної ділянки не позбавляється права володіння, права користування та права розпорядження земельною ділянкою, щодо якої встановлено сервітут.

Земельним кодексом України передбачено різні види земельних сервітутів, зокрема, право проходу та проїзду на велосипеді, право проїзду на транспортному засобі по наявному шляху, право відводу води зі своєї земельної ділянки на сусідню або через сусідню земельну ділянку, право прогону худоби по наявному шляху та інші земельні сервітути.

Що стосується порядку встановлення, сервітут може бути встановлений договором, законом, заповітом або рішенням суду. Сервітут може належати власникові (володільцеві) сусідньої земельної ділянки, а також іншій конкретно визначеній особі (особистий сервітут). Земельний сервітут може бути встановлений договором між особою, яка вимагає його встановлення, та власником (володільцем) земельної ділянки. Слід звернути особливу увагу, що договір про встановлення земельного сервітуту підлягає державній реєстрації в порядку, встановленому для державної реєстрації прав на нерухоме майно. Якщо цей договір не зареєструвати належним чином, прав та обов'язків між сторонами, які його уклали, не виникне.

Важливим моментом також є те, що дія земельного сервітуту зберігається у разі переходу прав на земельну ділянку, щодо якої встановлений земельний сервітут, до іншої особи.

У тому випадку, якщо власник земельної ділянки добровільно не захоче укладати договір земельного сервітуту, заінтересована особа має право звернутися до суду з проханням встановлення сервітуту за рішенням суду.

ЗАЯВА

Тернопільської обласної організації політв'язнів і репресованих

Напередодні найвеличнішого державного свята 20-ї річниці Незалежності України, ми, сивочолі, що пройшли тернистими шляхами тюрем, концтаборів та заслань, де зазнали катувань, насилля і зневаг від московського комуністичного режиму СРСР, тепер із сумом і гнівом констатуємо, що сьогоднішня влада в Україні глумиться над пам'яттю тих, хто боровся і віддав своє життя за Волю і Незалежність України.

Закон, що дозволяє поряд із Державним прапором вивішувати червоний прапор, який був символом терору, репресій і глуму над українським народом і зокрема над нами – багатогірчними в'язнями і репресованими. В Україні й досі, на 20-му році Незалежності, не демонтовані пам'ятники комуністичним злочинцям, по волі яких замордовано і виморено голодом мільйони наших співвітчизників. Тепер ті злочинці намагаються мінімізувати свої вчинки і дозволяють споруджувати нові пам'ятники кату Й.Сталіну. В Україні продовжується політика зневаги і байдужості до державної мови, яка все більше витісняється з 1-го каналу телебачення, а інші майже повністю русифіковані. Інститут національної пам'яті переданий на поталу комуністові В.Солдатенкові. Д.Табачник продовжує глумитися над українською освітою, наукою і культурою. Верховна Рада вже не є інститутом народної волі, а придатком адміністрації Президента і Кабміну.

Є нескінченний перелік негативних дій влади, яка вважається українською, а діє як окупаційна. Чи почує Президент України наші волання виконувати клятву, яку він давав на Пересопницькому Євангелії, захищати національні інтереси України?

Ухвалено на загальних зборах
Тернопільського обласного Всеукраїнського товариства
політв'язнів і репресованих

ПІСНЯ БУДЕ ПОМІЖ НАС

"Вельмишановна редакціє!

У газеті "Нація і держава" №28 від 28 липня 2011 року заступник голови Конгресу Роман Дідусь в інтерв'ю кореспонденту згадав, як він на фестивалі на честь 120-річчя Євгена Коновальця виконав пісню композитора Євгена Заставного з Кам'янки-Бузької:

Ми – загублені діти твої, Україно,
Ми не встали з колін, хоч ти шанс нам давала не раз…

Я вже вивчила напам'ять рядки вірша, що в газеті, а хотілося б знати його повністю…

Лідія ГОНЧАР, член КУН, м. Черкаси"

Виконуємо прохання нашої шановної читачки.

МИ – ЗАГУБЛЕНІ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО…

Слова: Т.Василько Музика: Є.Заставний

Ми – загублені діти твої, Україно,
Ми не встали з колін, хоч ти шанс нам давала не раз,
Ти пробач нам, пробач, що були ми наївні,
Що повірили свято в нікчемний словесний маразм.
Малодухі зреклись – хто землі, а хто мови,
Ті, що жадібні й наглі, привласнили наші скарби,
На безчинства ми їхні дивилися мовчки
І дурили себе, що ми вільні, що ми не раби.

* * *

Ти повір, Україно, ми розправимо крила,
Доведемо, що нація ми, що ми – гордий народ!
Ти повір, ти повір, ми розправимо крила,
Доведемо, що нація ми, що ми – гордий народ!

Дай нам розуму, Боже, снаги і сили,
Дай прозріння, щоб ми розпізнали, хто справжній пророк,
Ти повір в нас – і ми ще розправимо крила,
Доведемо, що нація ми, що ми гордий народ!

ТУРНІР

НЕ СТАРІЮТЬ ДУШЕЮ ВЕТЕРАНИ

Футбольний турнір серед ветеранів сіл Грусятич, Дем'янки-Лісної та Ліщина відбувся в Грусятичах Жидачівського району. Турнір було присвячено пам'яті відомих у різні часи футболістів с.Грусятич.

Ще перед початком матчів на трибунах місцевого стадіону яблуку ніде було впасти. Відкрив турнір сільський голова с. Грусятич Олег Ґавінський. Він згадав імена тих, кому присвячено турнір: Йосипа Павлінського, Володимира Олійника, Миколу Петрихіна, Володимира Заяця, Богдана Попського, Леоніда Гречихіна, Івана Вереса, Василя Московченка, Ігоря Басараба.

Футбольні матчі розпочались після привітань та побажань. Результати зустрічей: Дем'янка-Лісна – Ліщин 1:1, Дем'янка Лісна – Грусятичі 1:2, Грусятичі – Ліщин 0:1. Варто наголосити, що попри товариський статус турніру у кожному матчі йшла запекла боротьба. Футболісти-ветерани ніби згадали свою молодість, продемонструвавши чисельним глядачам молодече завзяття і неабияку майстерність.

По завершенні турніру відбулась церемонія нагородження. Кубок і медалі за перше місце здобула команда Ліщина, "срібло" дісталось господарям – команді Грусятич, третю сходинку п'єдесталу посіли ветерани Дем'янки-Лісної. Окремо оргкомітет нагородив призами найкращих у різних номінаціях. Так, найкращим воротарем став Зеновій Кузик (Грусятичі), найкращим захисником – Йосип Бурбела (Ліщин), найкращим півзахисником – Богдан Могила (Грусятичі), найкращим нападником – Микола Ключик (Дем'янка-Лісна), найкращим бомбардиром – Назар Максимович (Ліщин). Михайло Бінас (Дем'янка-Лісна) отримав окрему нагороду як найстарший учасник, за найкращий гол нагородили Мирона Рія. (Грусятичі), призом кращого арбітра відзначено Володимира Маркевича.

На завершення сільський голова Олег Ґавінський від імені громади с. Грусятич передав письмову подяку головному меценату турніру депутату Львівської облради Зіновію Карпінському.

Ігор МАРКЕВИЧ

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Василь Шляхтич народився 10 серпня 1946 року в селі Улюч який над Сяном, тепер в межах Польщі. У 1947 році в час "Акції Вісла" його з сім'єю, односельчанами та мешканцями Закерзоння насильно викинуто з рідних земель на так звані "Ziemie Odzyskane" Польщі. Вивезли на захід Польщі, біля міста Зелена Ґора (Zielona Gora).

Рідну – українську мову вивчав від батьків. Писати вірші почав у 10 років. Перший вірш надруковано у "Нашому Слові" у 1963 році. Інші вірші було друковано в україномовних газетах Польщі, Україні та США.

Василь ШЛЯХТИЧ, Польща

НАШИМ ПОЕТАМ

Час перечісує життя,
Перераховує минуле,
І вписує в книгу буття
Все те, що є, що було
й буде.

Не все, що було, знає світ,
Не поспішає він читати,
В минуле глянути, воріт
Ще довго буде він шукати.

Нема доріг, шляхи розмиті
Страшною повінню брехні,
Бо ми жили, як сателіти,
Своє ж горіло у вогні.

І тільки деякі поети
Явили світові дива,
Їх мудрість була кулеметом,
Набої – зважені слова.

Поетів Колимою били –
Не зник їх наддніпрянський зір,
Вони в народу брали сили,
Їх не здолав чужий Сибір.

Таких поетів я шукаю
Під небом нашої землі,
І щиро й радісно вітаю
За те, що наші, що мої.

Їх пісня лине до народу,
До віри кличе та добра,
Вона цілюща, як вода
З джерел священного Дніпра.

Сергій КОВАЛЬ

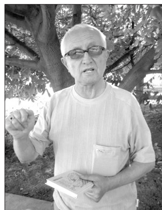

ІНТЕЛІГЕНЦІЯ

Одягнуті у секонд-хендні лахи
Учителі та інші бідолахи...

УКРАЇНА ПОСТСОВЄТСЬКА

Без ятаганів, без тортур
Ясир вивозять фірми-тур...

ПОСТУП

– Іще з півроку – і покращим
Життя суттєво ми трудящим,
Побіля прав їх станемо на чати! –
Щодня з Печерська чуємо мелодії...
Гріх поступу таки не помічати:
Живуть все краще в Україні злодії...

У ВЛАДНИХ КОЛАХ

Ось тут у мене, прошу, є інструкції
Із розвитку Хабарництва й Корупції...

ПЕЧЕРСЬКОМУ ЧИНОВНИКОВІ

Дані про зростання інвестицій
Ти мені під ніс не дуже тицяй!
Бо прогреси та зростання ці
Я відчути маю в гаманці...

ВОНИ ТАКИ НЕ БРЕШУТЬ

Тенденція не є нова
Кричати голосно "Халва!"...
Задіяним в такій роботі
Насправді солодко у роті...

СПАДКОЄМЕЦЬ

Успадкував від тата і від діда
Звання галушко- та ковбасоїда...

ФІЛОСОФИ-МАРКСИСТИ ПОМИЛЯСЬ

"Кількість переходить у якість"

Взяв, накупив я кільки якось,
Кульків, щоб не збрехати, кілька.
Їм, їм... Не хоче "кількість в якість"...
Ґорбушею не стала кілька.

"Єдність протилежностей"

У нашому гнізді нацмени кубляться,
Порозкрадали майже всі маєтності...
А українці далі й далі чубляться...
Є протилежності, кат має єдності.

ОСОБИСТА ДУМКА

МОВЧКИ ЧУХАЮТЬ ЧУБИ...

Українці, доки дозволятимемо себе дурити? Робити вигляд, ніби не розуміємо, що владу в державі (не без нашого потурання, зізнаємось) захоплює п'ята колона, загримована відсутністю п'ятої графи в паспорті під "громадян України". Та й чи дуже загримована? Який грим спроможний приховати не один рік нахабно афішоване зоологічне україноненависництво Д.Табачника? Призначення цього, за оцінками його ж однопартійців "клоуна" та "казнокрада", махрового шахер-махера, про каригідні оборудки якого з квартирами, військовими званнями, музейними цінностями оповіщали ЗМІ, на посаду глави Міністерства освіти і науки України є демонстративним плювком в лице українства, лакмусовим папірцем на нашу опірність окупаційним процесам.

Зрежисований чужинськими спецслужбами наступ на титульну націю ведеться планомірно і повсюдно.

Поштові відділення, пресові кіоски ще від часів екс-Президента Леоніда Кучми перетворені на інформаційні філійки ФСБ.

У колисці українського козацтва п'ятиколонники наміряються встановити пам'ятник кривавому більшовицькому вождеві-україножеру Сталіну.

З київського Майдану Незалежності нацьковані окупаційною адміністрацією бритоголовці вкотре намагаються витіснити розповсюджувачів патріотичної літератури, преси, музики, символіки, сувенірної продукції.

Столичну книгарню "Сяйво" захоплено з використанням ледь не бронетехніки.

У столичному ж Українському домі демонструється антиукраїнська виставка кадебіських фальшивок, що паплюжать нескорених борців за волю України.

Водночас у Донецьку обласний суд оскаржує указ екс-Президента Віктора Ющенка про присвоєння Степанові Бандері звання Героя...

А що нині діючі (?) Герої України, лауреати Національної Шевченківської премії, очільники Української Народної Ради, голови Національних творчих спілок, митці зі званнями "Народний", президенти Національної та галузевих академій, ректори ВНЗ, козацькі гетьмани/генерали, решта високих достойників?.. Усі одностайно й публічно засудили геноцидні дії проти рідного народу? Чи "мовчки чухають чуби"?..

Але ж на дії/бездіяльність нашу "дивляться з небес загиблі поети й герої"… А діти, внуки, правнуки ще на землі спитають: "Де ви були, що робили навесні 2010?" ...

Сергій КОВАЛЬ, член НСПУ, НСЖУ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9